

Un català de visita

El Barça va jugar els quarts de final de la copa d'Europa de fa quaranta anys contra l'Atvidaberg, que dirigia l'entrenador nascut a Arbúcies Antonio Durán, que va rebre un homenatge al seu poble natal

El dissabte 8 de març del 1975 va ser un dia especial a Arbúcies. Aquell dia el poble tenia uns convidats especials, sobretot un. Durant tot el dia, la plantilla i la plana major de l'equip de futbol suec Atvidaberg va ser al poble de la Selva. El motiu era molt senzill: l'entrenador d'aquell equip, Antonio Durán, era nascut a Arbúcies i hi havia viscut fins als 9 anys, quan la família es va traslladar a La Laguna (Tenerife). Nascut el 20 d'agost del 1924, el seu pare era

Antonio Durán Garrido, guàrdia civil originari d'Orellana La Vieja (Badajoz) i la seva mare era Carme Duran Corominas, una noia de Molinars, entre Portbou i Colera.

Per a Antonio Durán, aquella va ser una jornada molt emotiva i una immersió en els seus orígens, més de quaranta anys després. Acompanyat de tots els jugadors i directius del club, van fer una visita a tot el poble, guiats per les autoritats municipals i els directius del Club Esportiu Arbúcies, que els havien convidat com a agraïment a Durán per haver pregonat sempre la seva procedència arbucienca. Només d'arribar van ser rebuts a l'ajuntament per l'alcalde accidental, el senyor Martínez Ruiz. Tot seguit, tota la comitiva va fer una passejada pel poble, fins a arribar a la casa on havia nascut l'homenatjat. Després es va fer un dinar multitudinari, amb representants d'entitats del poble, especialment les esportives. Durant el dinar, el president del CE Arbúcies, Josep Riumalló, va lliurar a Durán la insígnia de plata de l'entitat, i un banderí al president de l'Atvidaberg, Bo Ahlstroem. Riumalló també va agrair la presència a l'acte del delegat a Girona de la Federació Catalana de Futbol, el senyor Lloret, i va llegir un telegrama d'adhesió enviat pel delegat provincial d'Educació Física i Esports, el senyor Gutiérrez Cambras, que no hi va assistir tot i haver confirmat que hi seria prèviament. L'alcalde li va regalar una reproducció emmarcada de la partida de naixement i també va repartir entre tots els membres de l'expedició sueca banderins amb motius del poble i les típiques peces de torneria artística que s'hi fabricaven

Finalment, Antonio Durán, visiblement emocionat, com recullen les cròniques periodístiques de l'època, va agrair totes aquelles mostres d'estima. "El record de tota aquesta hospitalitat el guardaré perennement", va dir als seus antics veïns.

Però, què feien Antonio Durán i l'Atvidaberg a Catalunya aquell mes de març del 1975? Doncs molt senzill: disputar contra el Barça els quarts de final de la copa d'Europa, la competició que en aquella època només disputaven els campions de lliga. El Barça, perquè l'havia guanyat brillantment la temporada 1973/74, la del 0-5 al Bernabéu amb Johan Cruyff. I l'Atvidaberg, perquè havia guanyat la lliga sueca, després de trencar uns quants anys de domini del Malmoe, que precisament l'havia aconseguit entrenat pel mateix Durán. Però d'això ja en parlarem.

Quan Durán va visitar Arbúcies, el seu equip ja havia jugat el partit d'anada d'aquells quarts de final. Havia perdut 2-0 el dimarts 4 de març en un partit molt fred al Camp Nou, on no es va arribar ni als quinze mil espectadors. No era estrany, i no era només pel poc atractiu del rival. L'equip estava fent pena en la lliga, en què encadenava nou derrotes seguides fora. En el partit de lliga anterior, a Salamanca, l'entrenador, Rinus Michels, havia deixat fora de la convocatòria vuit titulars: Cruyff, Rexach, Neeskens, Sadurní, De la Cruz, Asensi, Marcial

i Rifé. El club, amb la lliga llençada, s'aferrava a la copa d'Europa com a única possibilitat d'èxit. Després va venir el Leeds, i aquesta també és una altra història.

Però la curiositat d'aquella eliminatòria va ser que els dos partits es van jugar al Camp Nou. La raó oficial era que el camp de l'Atvidaberg era molt petit i que, a més, tots els camps suecs on es podria haver jugat estaven en molt males condicions per la duresa de l'hivern nòrdic. La qüestió és que l'Atvidaberg, amb el vistiplau de la UEFA, va acceptar jugar l'anada i la tornada a Barcelona a canvi d'un xec de 75.000 dòlars (poc més de 4 milions de pessetes de l'època), que el convertien en un club molt solvent, ja que tots els jugadors eren aficionats i tenien altres professions (pintor, empleat de gasolinera, etc.) i fins i tot el president era mestre d'escola. Aquells diners també van permetre que l'Atvidaberg fes una estada de gairebé dues setmanes a Rjeka (Iugoslàvia), a la costa de l'Adriàtic, per preparar l'eliminatòria.

Després del partit d'anada, en què l'Atvidaberg preveia una golejada més àmplia, Durán va arribar a dir: "Ara em peneixo de jugar els dos partits a Barcelona", un senyal que veia alguna possibilitat de remuntada, sobretot perquè el Barça havia fet un altre partit pèssim, en la línia dels de la lliga.

La tornada, altre cop al Camp Nou, va acabar amb victòria blaugrana 3-0. Aquesta vegada, el joc de l'equip de Michels va ser millor. I així ho va reconèixer Durán, que se'n va anar satisfet perquè el seu equip va quedar molt lluny de fer el ridícul. L'Atvidaberg havia corregut la mateixa sort que el Voest Linz austríac en els setzens (un global de 5-0) i quasi igual que el Feyenoord en els vuitens (3-0). I aquí es va acabar aquella història de l'enfrontament entre el Barça i l'Atvidaberg que va dur Antonio Durán al seu poble natal.

L'última part, però, és què carai feia Durán entrenant a Suècia? Coses de la vida, una història d'amor, que està explicada en un magnífic documental que Michael Robinson va fer per al Canal+. Arran de l'enfrontament entre l'Atlético de Madrid i el Malmoe en la Champions League, es va recordar la figura d'Antonio Durán. Havia estat jugador de l'Atlético, el Còrdova i l'Oviedo. I quan jugava a l'Atlético va conèixer una noia sueca amb qui es va acabar casant. Es van conèixer perquè ella havia anat a Madrid a fer de mainadera dels fills del jugador suec de l'Atlético Henry Carlsson. I ja no es van separar mai més. Un cop retirat del futbol, el matrimoni es va traslladar a Suècia. Durán treballava en una fàbrica i va començar a entrenar un equip aficionat. I va acabar a la banqueta del Malmoe, on amb una metodologia futbolística innovadora al país nòrdic (inspirada en Helenio Herrera, que l'havia dirigit a l'Atlético) va guanyar quatre lligues i una copa i va tenir actuacions destacades en la copa d'Europa.

Durán es va convertir en un ídol al Malmoe i en un referent futbolístic a Suècia. Tot i això, és menys coneguda aquesta etapa final a l'Atvidaberg, més que res perquè pocs mesos després d'haver jugat contra el Barça va partir un vessament cerebral que quasi el va dur a la mort. Es va recuperar, però ja no va poder entrenar més al nivell que ho havia fet. Finalment, Antonio Durán va morir el 2009, molt lluny del seu Arbúcies natal, en la placidesa del seu retir a Suècia, al costat de la seva dona Ulla i els seus quatre fills.

Publicat a:

-L'Esportiu. Nacional 20-04-2015 Pàgina 8

-L'Esportiu. Comarques Gironines 20-04-2015 Pàgina 14

Font del document:

http://www.lesportiudecatalunya.cat/nel9/article/8-esports/48-barca/844555-un-catala-de-visita.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El%20Punt%20Avui